

Sygn. akt IV Pa 78/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Elżbieta Wojtczuk

Sędziowie : SO Jacek Witkowski (spr.)

SO Katarzyna Antoniak

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - (...)

przeciwko E. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 października 2014r. sygn. akt IV P 198/14

oddala apelację.

Sygn. IV Pa 78/14

UZASADNIENIE

Powód K. G. w pozwie z dnia 20.03.2014 r. skierowanym przeciwko pozwanej E. K. wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 949,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

Nakazem zapłaty z dnia 15.04.2014 r. Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. w postępowaniu upominawczym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną kwotę.

Od orzeczenia tego sprzeciw złożyła pozwana E. K. i wносиła o oddalenie powództwa, argumentując iż remanent w sklepie został nieprawidłowo przeprowadzony.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 06.10.2014 r. powództwo oddalił.

Sąd rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Pozwana E. K. zatrudniona była u K. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą K. G. Firma Handlowo- (...) w S.. Zatrudnienie mało charakter umowy o prace na czas określony w pełnym wymiarze na stanowisku sprzedawca-kierownik w okresie od 15.01.2013 r. do 31.12.2013 r. W okresie zatrudnienia tj. 01.07.2013 r. pozwana i inne pracownice powoda tj. I. C. i M. C. oraz pracodawca zawarli umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Przedmiotem tej umowy była odpowiedzialność za mienie znajdujące się w sklepie i magazynie. W dniu 26.07.2013 r. została zawarta kolejna umowa o odpowiedzialności materialnej, której stronami byli pozwana, M. C. oraz pracodawca. W dniu 26.08.2013 r. do umowy tej przystąpiła nowa pracownica I. F.. W dniu 01.12.2013 r. K. G. przeprowadził spis z natury, który wykazał niedobór na kwotę 2.848,71 zł. Pracodawca obciążył obowiązkiem spłaty niedoboru po 1/3 E. K., M. C. oraz I. F.. Żadna z tych osób nie zapłaciła przypadającej na nią kwoty.

W rozważaniach Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 124 i 125 kodeksu pracy, które to przepisy regulują odpowiedzialność materialną pracowników za powierzone mienie. Sąd odnosząc te przepisy do poczynionych ustaleń przyjął, że umowa z której powód wywodzi swoje roszczenia nie może stanowić skutecznej podstawy do dochodzenia żądania zapłaty. Umowa z dnia 26.07.2013 r. była zawarta przez dwie pracownice w tym pozwaną, natomiast I. K. podjęła zatrudnienie od 26.08.2013 r. i w związku z tym nie mogła ona przystąpić do umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej już istniejącej, lecz powinna być zawarta nowa umowa o takim samym charakterze. Sąd powołał się na treść § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 04.10.1974 r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej (Dz. U. z 1986 r., Nr 143, poz. 663), który to przepis określa, że każda zmiana w składzie pracowników objętych wspólną odpowiedzialnością materialną wymaga zawarcia nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Powód jako pracodawca nie dokonał tego, lecz dopisał do już obowiązującej umowy z dnia 26.07.2013 r. nową pracownicę, tj. I. K..

W dalszej części rozważań Sąd Rejonowy przytoczył treść pozostałych przepisów kodeksu pracy regulujących odpowiedzialność materialną pracowników, tj. art. 114 kp, 115 kp oraz przepisy art. 119 i 122 kp. Sąd przyjął, iż wymienione przepisy nie znajdują zastosowania do sytuacji prawnej pozwanej, w związku z tym powództwo podlegało oddaleniu.

Od powyższego wyroku apelację złożyła pełnomocnik powoda.

Skarżąca zarzuciła Sądowi Rejonowemu:

- 1) naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że strony w dniu 26.08.2013 r. nie zawarły nowej umowy o odpowiedzialności materialnej, pomimo iż fakt ten potwierdzają zeznania świadków strony;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 125 § 1 kp poprzez uznanie, że w związku z zawarciem umowy zlecenia przez pracodawcę z I. K. przestała obowiązywać umowa z dnia 26.07.2013 r., w sytuacji, gdy w dniu 26.08.2013 r. doszło do zawarcia nowej umowy o odpowiedzialności materialnej o treści analogicznej do umowy z dnia 26.07.2013 r.;
- 3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 125 § 1 kp poprzez uznanie, że zawarcie umowy odpowiedzialności materialnej wymaga zachowania formy pisemnej, podczas gdy przepis ten takiego obowiązku nie przewiduje.

W konkluzji autorka apelacji wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie żądanej pozwem kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwana E. K. wnosiła o jej oddalenie i przedstawiła argumentację prawną.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja strony powodowej jest bezzasadna.

Sąd I Instancji dokonał właściwych ustaleń faktycznych w granicach przewidzianych treścią art. 233 § 1 kpc i dokonał również prawidłowej oceny prawnej dokonanych ustaleń. Wbrew twierdzeniom strony powodowej nie było zawartej nowej umowy o odpowiedzialności materialnej pozwanej, M. C., I. F. i pracodawcy. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż I. F. przystąpiła do umowy już istniejącej a zawartej 26.07.2013 r. Pracownica ta złożyła swój podpis na umowie w dniu 26.08.2013 r., tj. w dacie, kiedy rozpoczęła zatrudnienie u powoda na podstawie umowy zlecenia. To prawidłowo ustalenie Sądu I Instancji stało się podstawą do oceny prawnej, iż działanie pracodawcy było sprzeczne z prawem, tj. z § 5 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 04.10.1974 r. W świetle tego przepisu każda zmiana składu pracowników, którzy są odpowiedzialni materialnie wymaga zawarcia nowej umowy i dotyczy to również sytuacji, w której nowy pracownik przystępuje do składu pracowników, którym wcześniej powierzono mienie z obowiązkiem wylczenia się. Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że umowa odpowiedzialności materialnej dnia 26.07.2013 r. utraciła ważność z chwilą dopisania do niej I. K., zaś nowa umowa nie została zawarta. Ponadto nie można podzielić zarzutu strony powodowej, że art. 125 § 1 kp nie wymaga zachowania formy pisemnej. Przepis ten w swojej treści wprost reguluje taki obowiązek, tj. zachowanie formy pisemnej.

Reasumując Sąd Okręgowy podzielił w całości ustalenia Sądu I Instancji, jak również ocenę prawną. Z tych względów apelacją należało oddalić na mocy art. 385 kpc.